

Ondřej Macura
z *Indicií*

XXVI.

Učil na ČV vole UT,
a pak když nemoc zatáhla rezavou roletu
a na chodníku noci se čím dál častěji
objevovaly zvratky a oprýskaný lak z plic,
jsem už vole věděla, že bude
konec a zazvoní, ne vole? zvonec.
Ale jak ten uměl rožnit.
Ze všech otců, co jsem měla, rožnil
nejlíp, maso bylo křehký
a vonělo po vohni, ne po okolních krysách.
Za všechny vole hříchy se teď
flambuje, ale jak ten uměl rožnit.

Vzpomínáš, vyběhls tenkrát z té své kůlničky,
z toho svého hrobečku,
se sekýrou za dva zlatý
a s topůrkem za tolar,
a volals: já z vás nadělám literaturu.

Nechod', volal on, k vodě, dcero má,
nebo se proměníš v páru, ohnivá,
a kdo pak na tvoje místo?

XXVII.

Vypil jsem tolik jedů,
že teďka sotva usnout svedu,
kyselý jako smrt,
a ještě kyselejší
než hvězdy v octě nebes.
Šeptavé vojsko běsů zdejších
mě neděsí.

Kyselá M. odtrhává suchý zip své lebky
od suchého zipu tmy
zasažená světlem.
Šrot našich ksichtů rozsypaný kolem stolu;
kolego Macuro, jste čímsi zaujat;